SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

Echipă completă sau cîțiva boxeri?

Recentele campionate naționale, încheiate pe ringul de la „Republicii", au constituit al doilea și poate cel mai important test al pugiliștilor în vederea turneului olimpic de la Ciudad de Mexico. **Analizînd, în linii mari, comportarea „olimpicilor", putem trage de la bun început concluzia că mulți dintre ei nu cunosc o formă bună, arătînd lacune în stilul lor de luptă.**

Cele două „muște" selecționate în lot, **C. Ciucă** și **C. Gruiescu,** cu toate că nu au excelat în finală, sînt elemente dotate, bine pregătite, care pot face față turneului Olimpiadei. Am crezut că, în finală, **Gruiescu** se va detașa în fața eternului său rival, **C. Ciucă,** deoarece fostul campion posedă o viteză mai mare de reacție, este mai complet în lupta de aproape, unde excelează în upercuturi, și are cîțiva ani mai puțin decît actualul deținător al centurii. **Gruiescu,** cu toate că nu pierduse (fusese egal cu **Ciucă**), nu a reușit, totuși, să-și desfășoare din plin boxul său, fiind nejustificat de prudent. Lui **Ciucă,** un nume sonor în boxul internațional, trebuie să-i reproșăm că nu întotdeauna găsește cea mai rapidă cale pentru a-și etala talentul și că de multe ori se „agită" inutil, făcînd o serioasă risipă de energie.

Un coleg de profesie m-a întrebat, în cadrul unui interviu televizat, ce șanse are campionul european, **N. Giju,** la Mexico? Întrebare foarte dificilă, mai ales cînd conștiința îți ordonă să răspunzi sincer și să nu te eschivezi. Prezența lui **Giju** la J.O. este o certitudine, cu toate că, deocamdată, el și-a decepționat pînă și pe cei mai apropiați și entuziaști suporteri. Aceasta, pentru că **N. Giju,** de la cucerirea titlului de campion continental, nu a mai făcut progrese, folosind aceleași arme. Desigur, **Giju** are șanse la J.O. dar, pentru a ne reprezenta așa cum se cuvine, el are datoria să-și remedieze cu cea mai mare urgență lacunele din apărare. Ne permitem să mai adăugăm că **N. Giju** este mult mai nervos ca în trecut și, în plus, face eforturi serioase pentru a fi mereu în greutatea categoriei. Cum spectatorii nu l-au văzut la lucru pe Giju în cadrul turneului din Olanda, ei trebuie să afle că învingătorul acestuia, sovieticul **Sokolov,** a boxat de aceeași manieră cu **Nedelcea.** Reșițeanul l-a „urmărit" mereu provocîndu-l pe **Giju** la schimburi violente și rapide. **Nedelcea** și-a plasat multe din loviturile sale și **Giju** nu a mai putut face demonstrație, cîștigînd cu greu, datorită experienței, în fața unui boxer care, la anul, ar putea deveni nr. 1 al „cocoșilor".

Dintre ceilalți selecționabili olimpici care au decepționat, la „loc de frunte" se situează „mijlociul" **Gh. Chivăr.** De altfel, de anul trecut, după „europene", acesta cunoaște o accentuată criză de formă. **Gh. Chivăr** nu știe să se orienteze în ring. El are o poziție de luptă greșită, care nu-i permite să găsească rapid antidotul pentru a contracara armele omului din față. **Chivăr,** în loc să utilizeze directele și, mai ales loviturile upercutate la plex, dansează în jurul adversarului și lucrează numai cu laterale. Dacă **Chivăr** ar ști să execute cu toată lungimea brațelor sale directele, arma cu cel mai lung tir în box, și în același timp ar fi mai curajos, fără îndoială ar deveni un „mijlocaș" redutabil.

Ne așteptam la o replică mai serioasă din partea lui **I. Monea** în acest turneu. **Monea** a evoluat bine doar în prima jumătate a meciului, apoi a „căzut", fizicește, cîștigînd datorită rutinei sale excepționale. Anul trecut, pe vremea aceasta, greul **I. Alexe** era considerat ca fiind o mare speranță. În meciul final susținut în 1967 în compania lui **Mariuțan,** dinamovistul demonstrase reale calități și o rapidă lovitură de „un-doi" care-și găsea mereu ținta. În decurs de un an, **Alexe** nu a mai progresat. Noi credem că el s-a lăsat pe tînjală după victoriile realizate în fața unor boxeri sovietici, cu prilejul a două turnee rezervate speranțelor olimpice. Nu-i mai puțin adevărat că Alexe nu a avut adversari de talia lui, cu care să se antreneze; mai mult decît atîta, el nu a susținut meciuri internaționale, tot din lipsă de adversari, cu toate că forul nostru a expediat 24 de telegrame unor federații naționale europene pentru organizarea unor gale de verificare.

L-am lăsat la urmă pe **I. Covaci** (mijlocie mică), ținut anul trecut de presă sub tirul criticii. Încă o dată, **Covaci** ne-a arătat (de altfel personal constatasem, la Haga), că dinamovistul este în real progres la capitolul tehnică. Dacă în 1967 **Covaci** cunoștea numai loviturile laterale, el știe acum să lovească pe „contre". Datorită rezistenței sale, forței în lovituri și, mai ales, capacității sale fizice uluitoare care-i permite să facă față la mai multe meciuri în decurs numai de o săptămînă, **Covaci se anunță** titularul categoriei respective, așa cum cu prisosință își justifică selecția **V. Antoniu** la „ușoară".

În încheiere, ar fi de dorit ca antrenorul **Ion Popa** să completeze lotul olimpic și cu alți boxeri capabili de progrese. Considerăm că ar fi utilă selecția în lot a „penelor" **A. Simion, Paul Dobrescu,** a semiușorului **C. Cuțov** și a semi-mijlociului **V. Silberman.** Fără îndoială că la J.O. nu vom putea deplasa o echipă completă, alcătuită din 11 boxeri. Atunci, ce ne rămîne de făcut? Ca și la Melbourne, unde am urcat în ring 4 boxeri, pînă la sfîrșit toți medaliați, și la J.O. — Ciudad de Mexico să prezentăm cîțiva boxeri (5—6) care să apere cu succes prestigiul de care se bucură boxul românesc pe arena internațională.

Paul OCHIALBI

MEDICINA SPORTIVĂ LA TESTUL SINCERITĂȚII

(Urmare din pag. 1)

corespunzător de idei de la o întîlnire care s-a întins pe o durată de peste 6 ore.

Deși materialul publicat a stîrnit un viu interes în rîndul sportivilor și cititorilor (dovezi au fost scrisorile și telefoanele primite la redacție în acest sens, ca și organizarea de urgență de către C.N.E.F.S. a unei ședințe cu participarea medicilor, psihologilor, antrenorilor, în prezența Biroului C.N.E.F.S., unor membri ai C.O.R. și a tov. dr. Gh. Constantinescu, director general în Ministerul Sănătății), totuși semnalele presei (care nu sînt de loc de „ultimă oră", așa cum se insinuează uneori — în afara ziarului nostru din 25 septembrie 1965, asemenea materiale au apărut și în „Scînteia" din 29 ianuarie 1968, „România liberă" din 10 octombrie 1965, și mai recent în „Luceafărul" și „Flacăra") continuă să fie vag recepționate și doar sub titlu de inventar, ca niște false probleme. Mai mult decît atît, la consfătuirea convocată de C.N.E.F.S. s-au făcut, de către unii membri ai acestui organ și de către unii medici, afirmații potrivit cărora presa ar fi prezentat o situație inexactă, fără o documentare prealabilă corespunzătoare, colaborînd mai mult la tulburarea spiritelor decît la calmarea lor.

S-a spus că există dosare complete și la zi cu multiplele testări efectuate, cu concluzii medicale, pe care antrenorii să se poată sprijini în alcătuirea programelor de pregătire, că 65% din sportivi au fost testați, iar pentru ceilalți se va folosi metoda „generalizării fenomenelor" rezultate din cercetarea majorității etc.

Cunoscînd că aceste afirmații nu corespund realității și neacceptînd nici procedee neștiințifice cum este cel al generalizării, în cazul nostru, și nedorind să acoperim o stare de fapt necorespunzătoare, revenim azi cu un material de sinteză, organizat pe baza unor întrebări precise adresate celor în drept și care au fost însoțite de o verificare la fața locului (C.M.S., D.C.S., C.O.R., loturi) din care rezultă, foarte clar, că tot ceea ce s-a afirmat la masa rotundă organizată la 23 aprilie de ziarul nostru a corespuns riguros realității. O serie de constatări făcute de noul nostru sondaj agravează situația cunoscută cu peste o lună de zile în urmă: nu există dosarele medicale cu fișele testărilor (deși ele se puteau realiza chiar în răstimpul scurs pînă acum), comisia medicală a fost oficial constituită după publicarea discuțiilor în jurul mesei rotunde, cercetarea s-a îndreptat spre fenomenul aclimatizării și nu spre comportarea individuală în condițiile specifice, nu există o centralizare a materialelor culese etc.

Sperăm că adevărul va fi acceptat acum în toată duritatea lui și că măsurile de îndreptare vor veni totuși în timp util, atît din partea Ministerului Sănătății cît și a C.N.E.F.S., care nu pot rămîne indiferente în fața acestei situații.

Dorim ca aceste concluzi să fie just interpretate, în sensul necesității indiscutabile a medicinei sportive, ca ramură distinctă printre celelalte devenite clasice, și nu ca o negare a valorii sale dedusă dintr-un mod necorespunzător de lucru cum a fost cel desfășurat de cei însărcinați cu rezolvarea problemelor medicale pentru Olimpiada din Mexic.

Mulțumim, pe această cale, celor care au răspuns cu amabilitate solicitărilor redactorilor noștri: dr. Edith Preduț, director al D.C.S, dr. Ion Drăgan, directorul C.M.S., dr. Virgil Ignat, director adjunct al C.M.S., Radu Huțan, antrenor emerit, dr. Carmen Dumitru, dr. Doina Gavrilă, dr. Elena Mateianu, biochimist Elena Savu, sportivilor Viorica Viscopoleanu, Afanasie Sciotnic, Viorica Dumitru, ca și altor membri ai loturilor olimpice.

1. Dacă programarea J. O. la Mexico impunea sau nu medicinei sportive o contribuție suplimentară în pregătirea sportivilor?

În ultimii cinci ani bateriile științei s-au declanșat cu forță și amplitudine, aducînd în prima linie laboratoare volante și stabile, aparataje moderne, înregistratoare electronice, rezervoare de oxigen speciale — toate făcînd înconjurul globului pentru a asigura sportivului de elită condiții optime în drumul spre victorie. Medicina sportivă a avut prilejul — și-l mai are încă — de a-și dovedi potențialul, de a-și arăta utilitatea, influențînd procesul de pregătire a sportivilor.

Medicina sportivă din România, cu un bun renume internațional, s-a arătat la început dispusă să-și dea contribuția, demonstrîndu-și capacitatea de muncă și de entuziasm. Prima reacție (în 1965) a fost inițiativa Centrului de medicină sportivă din București de a testa în Bucegi un grup de boxeri și de a alege amplasamentul unui complex sportiv în munți.

2. Răspunsul fiind afirmativ, concepția de pregătire a candidaților olimpici români trebuia sau nu să fie fundamentată științific, în prima etapă prin cercetări cu obiectiv general (anul 1965), iar în continuare prin testări individuale?

Cercetarea factorilor în măsură să favorizeze performanțele în condițiile de la Mexico punea medicinei sportive probleme aproape inedite. Din această situație decurgea, în primul rînd, necesitatea adîncirii studiilor fundamentale, acțiune, firește, grăbită de precipitarea evenimentelor, de apropierea competiției olimpice. Rigorile științei impuneau, de altfel, o suită logică în cercetare, de la determinări teoretice la aplicații practice.

Suma cunoștințelor medicinei mondiale în acest domeniu, dublată de constatările directe ale cîtorva medici români trimiși (trei ani la rînd — dar mereu alții), în mod special la Mexico, ar fi trebuit să netezească drumul spre concluziile practice și să deschidă calea testărilor individuale si a măsurilor profilactice.

3. Recunoscînd aceste adevăruri, era sau nu necesar să se pună în mișcare capacitatea științifică și organizatorică necesară pentru stabilirea posibilităților de adaptare a fiecărui sportiv în parte la condițiile Olimpiadei?

Pregătirea unui lot masiv de candidați olimpici — cu intenția de a-i face apți să suporte cît mai bine condiții noi de ambianță și să-și păstreze capacitatea de efort specific — implica mobilizarea *organizată, concentrată* și nu difuză a tuturor forțelor medicale, sportive și administrative.

4. Concomitent era sau nu firesc să se orienteze procesul de antrenament în funcție de datele obținute prin cercetare științifică?

Rostul cercetărilor medicale (în cazul dat) este acela de a furniza antrenorilor, pedagogilor, datele indispensabile unei platforme metodologice unice. Volumul și intensitatea eforturilor în pregătire, de pildă, nu pot fi stabilite după ochi, nu pot fi apreciate empiric. Cursul normal al filierei ar fi trebuit deci să fie: cercetător — medic de lot — antrenor. Din păcate, la fiecare eșalon se constată inconsecvențe de concepție, fisuri în raționament și o anumită rezistență la angrenarea curelei de transmisie. Unii medici-cercetători, beneficiari ai unor călătorii de studiu, s-au mulțumit să îmbogățească literatura de specialitate (ceea ce este un fapt indiscutabil pozitiv) sau să se remarce cu noutatea subiectului lucrărilor lor la simpozioane științifice. Alți cercetători, mai legați de domeniul practicii sportive, refuză să extragă semnificații metodice din concluziile lor, susținînd că menirea lor nu este a urmări influența datelor medicale asupra procesului de instruire sportivă. Unii medici de lot preferă să se rezume la tratamentele curente, la aplicarea medicamentației, fără a întreprinde consultări permanente cu instituțiile specializate, fără a face observații pe baza unor explorări funcționale. Mulți antrenori de lot ignoră voluntar indicațiile medicale.

5. Considerînd că numărul și calitatea instituțiilor și a specialiștilor care puteau contribui la crearea bazei științifice a pregătirii erau satisfăcătoare, se pune întrebarea dacă s-a asigurat cadrul organizatoric corespunzător?

Noutatea investigațiilor ce urmau a fi efectuate presupunea concentrarea unor specialiști din variate domenii, cît de cît apropiate, sau inițiate în problemele date. S-ar fi putut beneficia de întreg potențialul științific al Serviciului de explorări funcționale de la spitalul Fundeni, al Institutului de expertiză și recuperare a capacității de muncă, al Dispensarului central pentru sportivi. Dar, în primul rînd ar fi trebuit făcut apel la Centrul medical al aviației (singura instituție din țară care avea la începutul intervalului olimpic o experiență în problema reactivității organismului uman la altitudine)! Diversității de surse de informare și de cercetare trebuia să i se suprapună un cadru organizatoric centralizator, în măsură să adune datele, să le prelucreze și să le difuzeze în cercurile direct interesate de pregătirea olimpică. Această sarcină complexă trebuia încredințată unei instituții. S-a preferat alcătuirea, foarte tîrzie și formală, a unei comisii compusă din 4 medici (de formații și proveniențe diferite), care nici măcar nu putea acționa în numele unei concepții unitare, bine delimitată. Este inexplicabilă opțiunea pentru această soluție, cînd exista o instituție specializată (Centrul de medicină sportivă), înființată încă înainte de Jocurile Olimpice din 1964, dotată cu personal și aparatură corespunzătoare. Chiar și în situația existenței (destul de fantomatice) a comisiei medicale olimpice, era normal ca sediul ei să fie la C.M.S., cu care să conlucreze nemijlocit, avînd la bază fișele de policlinică ale sportivilor. S-a preferat crearea unei comisii fără sediu, fără program, fără obligații, fără obiectiv precis, în fond fără conținut și necontrolată de nimeni (nici de Ministerul Sănătății, nici de C.N.E.F.S. și nici de C.O.R.).

Membrii acestei comisii, care s-au deplasat la Mexic cu scopul testării sportivilor, nu au găsit nici un prilej de a se întruni pentru un schimb de informații, pentru conturarea concluziilor.

Dr. Ionel Stănescu, reprezentantul autorizat al forurilor tutelare, singurul care avea posibilitatea de a concentra datele și de a acționa nemijlocit, nu s-a prevalat de aceste avantaje, dînd tonul sau cel puțin complăcîndu-se în apatia generală.

6. În aceste condiții, experimentele efectuate, totuși, au sau nu valoare științifică și aplicativă?

Informațiile culese la Ciudad de Mexico, Font-Romeu, Erevan, Piatra Arsă etc. nu au totdeauna girul unei rigurozități științifice. Adesea subiecții (sportivii) testați se aflau într-un regim de viață care nu permitea obținerea unor concluzii obiective. Alteori, însești concluziile au fost trase superficial, în neconcordanță cu datele materialului faptic.

În unele cazuri, valoarea aplicativă a experimentelor nu a fost proporțională cu necesitățile și investițiile materiale. Atleții au fost trimiși la Erevan într-un anotimp extrem de friguros. Lotul masculin de volei, aflat în stagiu la Font-Romeu, a fost pus la dispoziția cercetătorilor... după coborîrea de la munte, la Monte Carlo! Uneori cercetătorii înșiși dau interpretări diverse acelorași experimente. Dr. Ion Artănescu (prezent de două ori la săptămînile preolimpice din Mexic) declară că datele obținute de el acolo sînt neconcludente, în timp ce dr. Bradu Fotiade (prezent și el la Mexico) le atribuie o substanțială valoare științifică!

În general — cu o relativitate mărturisită chiar de cercetători — se consideră că experimentele efectuate au o valoare științifică foarte limitată și una practică minoră. Aceste date nu pot influența pozitiv — decît cu rare excepții — pregătirea candidaților olimpici.

7. Cîți dintre candidații olimpici au fost testați în intervalul 1965—1968?

Atleții au fost supuși testelor de aclimatizare (după cum s-a mai spus, în condiții climatice necorespunzătoare) în U.R.S.S., fără valoare aplicativă. Boxul prezintă lotul cel mai abundent sondat, cu testări la Piatra Arsă, în 1965, 1966 și 1967, ultima oară cu 12 candidați olimpici. De altfel, unii dintre aceștia (Giju, Ciucă) au fost testați și la Mexico. În ciuda unei aparențe liniștitoare și a faptului că fișele lotului de box sînt prezentate peste tot drept un prototip satisfăcător, se constată, la o mai atentă cercetare, că (pe fișe) cinci din cei 12 candidați sînt declarați netestați fiindcă nu au îndeplinit condițiile minimale ale experimentului. La ceilalți boxeri, concluziile sînt vagi, lipsite de recomandări metodice. Dintre cei peste 60 de candidați olimpici din lotul de caiac-canoe, doar 11 au fost testați în două reprize în Meditaliu efectuate la Piatra Arsă și nici o mențiune privitoare la cei cîțiva boxeri care au fost urmăriți și în Mexic!

În acest fel nu obținem decît adevăruri ciuntite sau neadevăruri. Din retorta analitică a datelor însumate ar fi trebuit să se nască concluzii sintetice. La această oră fiecare candidat olimpic ar fi trebuit să fie perfect cunoscut din punct de vedere biologic, prin strîngerea datelor tuturor examinărilor medicale la care a fost supus în intervalul olimpic. Suma acestor date trebuia să ofere o imagine integrală, multiplicată în mai multe exemplare la dispoziția C.O.R., a federațiilor, a C.M.S., a medicilor și a antrenorilor de lot.

9. C.O.R. și federațiile erau sau nu interesate să cunoască din vreme potențialul de adaptare al candidaților olimpici, pentru a putea lua diferențiat măsuri metodice și organizatorice?

Comitetul Olimpic Român și federațiile de specialitate — beneficiarii potențiali ai unei cercetări științifice riguroase printre candidații olimpici — nu au manifestat interes pentru activitatea cadrelor medicale, nu le-au stimulat și nici nu le-au urmărit munca. Aceste foruri s-au considerat degrevate de orice obligație numind medici de lot, înființînd o comisie medicală olimpică. Dezinteresul acesta ar putea avea urmări neplăcute asupra organizării pregătirii în ultima perioadă de timp înaintea startului olimpic.

Construcția complexului sportiv de la Piatra Arsă, destinată exclusiv pregătirii sportivilor în condiții de altitudine, nu este încheiată nici astăzi, ceea ce îndreptățește întrebarea referitoare la eficiența acestei investiții.

10. Care a fost aportul Centrului de medicină sportivă, ca instituție specializată, la asigurarea laturii biologice a pregătirii olimpice?

Instituția cea mai îndreptățită să conducă și să coordoneze cercetările, a fost ignorată — acesta este un fapt. Dar Centrului de medicină sportivă nu i se poate acorda dispensă totală pentru pasivitatea manifestată într-un domeniu care reprezintă rațiunea existenței sale. În patru ani, cadrele C.M.S. au participat la testarea a numai 43 de sportivi și s-au mulțumit în rest cu obișnuitele controale periodice, cu nimic adecvate pregătirii olimpice. Conducerea centrului afirmă că C.O.R. și federațiile nu au fost în stare să-i trimită pe sportivi la testare. Dar C.M.S. s-a resemnat, nu s-a luptat pentru această unică posibilitate de a-și demonstra capacitatea și s-a mulțumit cu numirea simbolică a directorului său într-o comisie olimpică fără activitate practică.

Realizatorii documentarului de față sînt: Emanuel VALERIU, Victor BANCIULESCU, dr. Valeriu CHIOSE, Dan GÂRLEȘTEANU, Hristache NAUM, Călin ANTONESCU, dr. Romulus BALABAN.

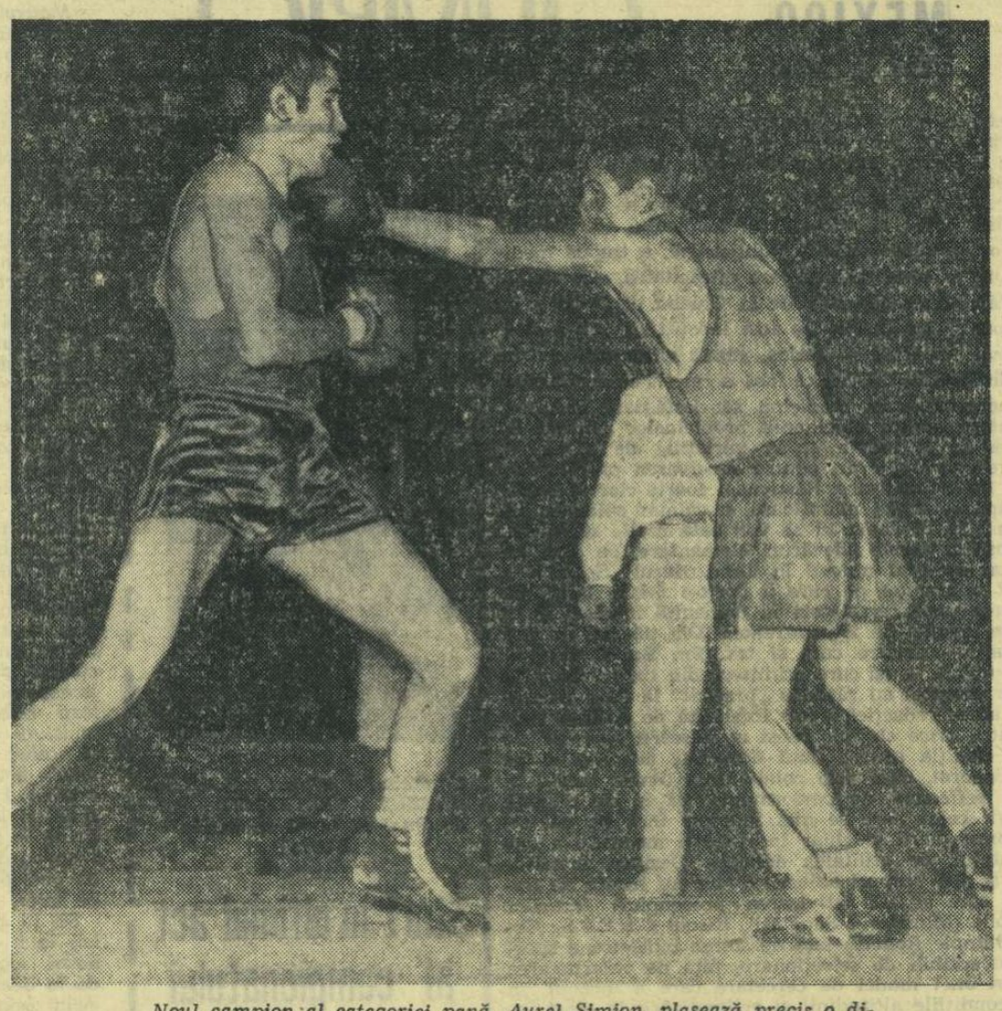

Noul campion al categoriei pană, Aurel Simion, plasează precis o directă de stînga, în meciul cu Const. Buzuliuc.

Foto: A. NEAGU

MICROSTATISTICĂ

● La Ciudad de Mexico și în celelalte localități „olimpice" se vor desfășura în luna octombrie un număr de 172 de probe înscrise în programul ediției a XIX-a a J.O. de vară, ale căror finale sînt repartizate pe zile astfel: 13.X: 2 finale; 14.X: 6; 15.X: 6; 16.X: 8; 17.X: 12; 18.X: 9; 19.X: 17; 20.X: 21; 21.X: 15; 22.X: 5; 23.X: 11; 24.X: 7; 25.X: 18; 26.X: 34; 27.X: 1.

● Ținînd cont că la box nu se vor desfășura meciuri pentru locurile 3—4, atribuindu-se cîte 2 medalii de bronz la fiecare categorie, rezultă că în mod teoretic se vor decerna 172 de medalii de aur, 172 de argint și 182 de bronz („teoretic", deoarece este foarte posibil ca în unele probe să se claseze ex-aequo cîte doi sau trei sportivi pe același loc, primind, în consecință, fiecare cîte o medalie). Organizatorii vor trebui însă să-și pregătească un număr mult mai mare de medalii, deoarece fiecărui membru al unei echipe, ștafete, echipaj etc. i se va decerna cîte o medalie.

● Spuneam la început că „se vor desfășura 172 de probe", dar aceasta nu este întrutotul real; se vor disputa numai 167 de probe, dar la 5 din ele (și anume: pentatlon modern, gimnastică bărbați și femei, călărie dresaj și proba completă) se va face atît un clasament individual, cît și unul pe echipe, decernîndu-se cîte două medalii de aur, de argint și de bronz.

● Aspecte interesante ridică dreptul țărilor de a-și înscrie reprezentanții în competiția olimpică; dacă la probele pe echipe, la ștafete și la sporturile nautice o țară nu poate să-și înscrie decît o singură echipă sau echipaj, în schimb la probele individuale numărul de participanți diferă de la o disciplină la alta; la lupte, box și unele probe de ciclism se admite un singur competitor din fiecare țară; la haltere se admite, în mod excepțional, ca o țară să prezinte doi concurenți la o categorie, cu condiția ca numărul total de sportivi să nu depășească cifra 7; la tir, călărie-dresaj și unele probe de ciclism cîte doi sportivi; la atletism, înot, sărituri în apă, scrimă, pentatlon modern și la proba de călărie-obstacole cîte 3 sportivi din fiecare țară (la atletism — numai dacă îndeplinesc anumite norme); la proba completă de călărie și cursa individuală de fond la ciclism cîte 4 sportivi. În fine, la gimnastică (disciplina „cea mai răsfățată" sub acest aspect) o țară poate prezenta la fiecare aparat 6 sportivi, putînd deci teoretic cuceri primele 6 locuri într-o probă, deci toate punctele puse în joc. Un astfel de caz s-a întîmplat în 1952 la Helsinki, cînd Uniunea Sovietică a ocupat primele 6 locuri la proba feminină de sărituri!

Ing. D. PACURARIU — Brașov